

δειλός και ανάνδρος!.. Έγώ, ο Ροδρίγο!) Μερικές παλιές αναμνήσεις τόν κάνουν να μη μπορή να προχωρήσει στην ζωή, χωρίς να γυρίζη κάθε τόσο πίσω να τρέξει μάτια του!.. Το ίδιο έπαθα κι' εγώ..

—Δέν μου λές, αλήθεια, τί είδες εκεί κάτω; τόν ρώτησε ξαφνικά η Πεπίτα.

—Η γυνακεία περιέργεια της τήν έκανε να λησμονήση για μία στιγμή τόν φόβο της.

—Είδα πράγματα που δέν μπορεί να φαντασθί ο νους του ανθρώπου! αποκρήκε ο Ροδρίγο, καρφώνοντας τά βλέμματά του στο κενόν, μ' έκφρασι άπειρης νοσταλγίας. Είδα ποτάμια πιά μεγάλα και από θάλασσες, βουνά πιά ψηλά και από τά σύνεφα, δάση πιά πυκνά κι' άπ' τά μαλλιά της κεφαλής σου Είδα καινούργιους ανθρώπους, είδα.

Και ο Ροδρίγο εξακολουθούσε για πολλή ώρα ν' άφηγηται στη γυναίκα του, που τόν άκουγε κατάπληκτη, τά δσα παράξενα και άσυνήθιστα είδε στον μακρινό εκείνο κόσμο—τόν Νέο Κόσμο—στον όποιο ένας μισοπάλθος, ο Χριστόφορος Κολόμβος, είχε άδηγήσει μερικούς άνηγους τυχοδιώκτες, μερικούς ανθρώπους που ήθελαν, να φύγουν μακριά από τήν πατρίδα τους, επειδή τό κεφάλι τους δέν στεκότανε καλά στους ώμους τους..

Και η Πεπίτα τόν άκουγε, μαγεμένη..

Και τά μάτια του Ροδρίγο είχαν πάρει τέτοια έκφρασι καλασύνης και εύθαιμίας, ενώ ο άγριάνθρωπος αυτός έξιστορούσε τό θαυμαστό του ταξείδι σ' έναν άγνωστο κόσμο, ώστε σέ μία στιγμή, η Πεπίτα, συνεπαρμένη από ένα άπροσδιόριστο ένθουσιασμό, πλησίασε τό Ροδρίγο—και φίλησε μέ λατρεία τά μάτια του αυτά, τά τόσο νοσταλγικά..

Πέρασαν δύο, τρεις, πέντε μήνες..

Στό διάστημα αυτό, ο Ροδρίγο μαραινάτε, έσθθνε μέρα μέ τή μέρα..

Οι συγχωριστικοί του δέν μπορούσανε να καταλάβουν τί συνέβαινε μ' αυτόν τόν άνθρωπο. Όταν τόν έβλεπαν να περιή από τους δρόμους του χωριού σκυφτός, καμπουριασμένος, μέ τόν παταγάλο του σκαρφαλωμένο πάντοτε στον όμο του, μέ βλέμματα άποχαμένα, δυσκολεούντοσα, ν' άναγνωρίσου: στον φίλησχο αυτόν και όνειροπαρμένο άνθρωπο τόν παλιό Ροδρίγο, που ήτα, πάντοτε έτοιμος να τραθή τό μαχαίρι από τή ζωή του, μέ τήν παρική άφορμή..

Και τό πιο περίεργη ήταν ότι η Πεπίτα είχε άφοσιωθί μ' όλη της τήν ψυχή στον άντρα της. Ο Διέγο Γζλ, ο κηπουρός του έημαρσίου, του κάκου τήν προσκαλούσε στην καλύτερα του.. Έκεινη του άπατούσε μέ περιφρονητική σιωπή..

Μιά μέρα, ο Ροδρίγο πέθανε.

Πέθανε από μία παράδοξη άρρώστεια: Έσθθνε αιγά-αιγά στα πόδια του, έλωσε σαν τό κερι.. Τά τελευταία του λόγια ήσαν:

—Έκει που πηγαίω, θά έξαναδ άραγε τόν Νέο Κόσμο; ... Και, νεκρός ήταν τόσο ώρας, ώστε οι γνωστοί του δέν μπορούσαν να πιστέψουν ότι ο τερατόμορφος Ροδρίγο άλλαξε τόσο πολύ μέ τόν θάνατό του..

—Υστερα από τρεις μέρες, πέθανε και η γυναίκα του η Πεπίτα.

Και αυτής τά τελευταία λόγια ήσαν:

—Θα δώ άραγε τόν Νέο Κόσμο;..

Και τό δύο αυτά πρόσωπα, ο Ροδρίγο κι' η γυναίκα του, στάθηκαν τά πρώτα θύματα της ταραχής, στην όποια σκόρπισε τόν κόσμο η ανακάλυψις της Άμερικής από τόν Χριστόφορο Κολόμβο.

Σάς άφηγήθηκα μία ιστορία αληθινή και στην τελευταία της λεπτομέρεια.

Και άν δέν μέ πιστεύεις, έρωνα άναγνώση, μπορείς να πάς στο Άγιαζάντε και να δής τό μνήμα του Ροδρίγο και της Πεπίτας, μέ τό μονόγραμμα του Κολόμβου σκαλισμένο από τόν ίδιο πάνω στην κρύα ταφόπετρα..

ALEXANDRE ARNOUX

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Λά θ ο ς !..

Στό νέο γιάτρο τής σουικίας είχε σταλή μία πρόσκλησις σέ γευμα. Τήν άλλη μέρα, η οικοδόσους έλαθε ως άπάντησι στην πρόσκλησί της ένα τελείως δυσανάγνωστο γράμμα.

—Άπ' αυτό τό γράμμα δέν καταλαβαίνω τίποτα, είπε στον άνδρα της. Δέχεται ή άρνείται τήν πρόσκλησί μου ο γιάτρος; —Άν ήμουν στη θέσι σου, τής άπάντησε εκείνος, θά πήγαινα τό γράμμα στο φαρμακοποιό. Μόνον οι φαρμακοποιοί μπορούν και διαβάσουν τά γράμματα τών γιατρών.

Πράγματι, η κυρία, άκουσε τόν άνδρα της και πήγε κι' έδωσε τό γράμμα στο φαρμακοποιό. Έκείνος, άφού τό ειάθασε προσεκτικά, μπήκε στο έργαστήριό του, άπ' όπου έπέστρεψε, σέ λίγο, κρατώντας στο χέρι μία μπουτίλια.

—Έτοιμο τό γιάτρο για τίς άναγούλες, είπε στην κυρία. Κόκκαλο η κυρία.

Μυστικό.

—Γιατί δέν παρευρισκόσου στην δεξίωσι του Μπλίκιν;

—Υπήρχε κάποιος σσοβρός λόγος.

—Μπορώ να τόν μάθω;

—Άν μου ύποσχεθής ότι θά τόν κρατήσης μυστικό;

—Σου τό ύπόσχομαι.

—Λοιπόν, δέν πήγα γιατί δέν μέ...προσκάλεσαν!..

Στατιστικά περίεργα.

Έκείνη. —Τό διάβασες, Γζών; Ένας μαθηματικός ύπελόγησε ότι ένας άντρας 60 χρονών, έχει σπαταλήσει τρία χρόνια για τό κομπωμα τό κολλάρου του.

Έκείνος. —Άλήθεια! Είμαι περίεργος τότε να μάθω πόσα χρόνια διαθέτει μία γυναίκα για τό θαμίό της..

Πνεύμα οικονομίας. Κυρία (στην νέα ύπηρέτρια): Πριν σέ προσλάβω στην ύπηρεσία μου, πρέπει να θεσπασθώ, ότι είσαι οικονομία. Άπεθάνομαι τις σπαταλες ύπηρέτριας.

Ύπηρέτρια. —Μά άκριβώς γι' αυτήν τήν ατία μ' έδιωξε η προηγούμενη κυρία μου.

Κυρία (μ' έκπληξι). —

Πώς; Σ' έδιωξε επειδή ήσουν οικονομία;

Ύπηρέτρια.—Ναι, κυρία, φορούσα τά δικά της φορέματα..χάριν οικονομίας!

Μοντέρνα μουσική.

Στό κονσέρτο, ο άναμαλλιασμένος πιανίστας παίζει στο πιάνο, μέ κινήσεις έπιληπτικού, ένα μοντέρνο μουσικό κομμάτι.

—Τί ύπέροχη άπόδosis! λέει κάθε τόσο, μέ θαυμασμό, μία ηλικιωμένη κυρία, η όποια κάθεται στις πρώτες σειρές τών κερθισμάτων. Νά! Ο κρότος του κανονιού! Η πόλις κατελήθη έξ έφόδου. Χτυπούνται στους δρόμους. Οι στρατιώτες έπιδίδονται στη λεηλασία..

—Άχ, Θεέ μου! άναστενάξει ο διπλανός της κύριος. Άν μπορούσαν ν' άρπάξουν και τό πιάνο!

Στό δικαστήριο.

Ο πρόεδρος (σέ μία γυναίκα η όποια κατηγορείται έπι μέθ).—Πρέπει να πληρώσης ένα πρόστιμο 5 σελλινίων.

Η κατηγορούμενη.—Μά δέν έχω, κύριε πρόεδρε, παρά μόνον δύο σελλίνα.

Ο πρόεδρος (άφηρημένος).—Πολύ καλά. Θά σέ στείλω τότε στη φυλακή, για να σωφρονισθής. Άν δέν έδώσεις τά λεπτά σου στο κράσι θά είχες τώρα..να πληρώσης τό πρόστιμο!

Ο ύπάλληλος τών διαθεατηρίων.—Λυπούμαι, κυρία, αλλά έγινε κάποιος λάθος. στο διαθεατήριό σας άναφέρεται ότι τά μαλλιά σας εινε μαύρα, ενώ όπως ήθελα, εινε ξανθά.

Η ταξειδιστρίς (άτάραχη).—Κάι τώρα; Τί πρέπει να γίνη; Θά διορθώσω τό διαθεατήριό ή να...ξεθάσω τά μαλλιά μου;

Στραγγυλοκάθησε χάμω, στη μέση του δωματίου..

ΠΡΟΣΟΧΗ!

ΜΟΝΟΝ τό «Μπουκέτο» αγοράζει εις άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παντός είδους παλαιά και βιβλιοθήκας ολοκληρούς, φυλλάδια διάφορα, ακόμη δέ και σκόρπια φύλλα παλαιών έφημερίδων και περιοδικών, Ημερολόγια, Καταμίας, ενοφύλλα, φωτογραφιας Ιστορικών προσώπων και εκδόνας διάφορους. Άπευθυνθήτε η γράψατε: Περιοδικόν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Αθήνας.